Гримлять шляхи, здригаються дороги
Під тягарем окованих коліс…
О, скільки кожен болю і тривоги
Цими шляхами в молодість проніс.

Гримлять шляхи старого Ганнібала
Луною бронзи, міді й чавуну…
О, скільки тут промчало коней чвалом,
Пронісши в смерть оту дзвінку луну…

Пливуть шляхи. Ідуть шляхами люди,
Гарматні жерла чорну смерть несуть…
Та все ж без цього й радости не буде,
Бо тільки в грозах до веселки путь.